

**Felkészítő katekézisek
a Családok X. Világtalálkozójára**
Róma, 2022. június 22-26.

A fordítás alapjául szolgáló szövegek:
DIOCESI DI ROMA – DICASTERO PER I LAICI, LA FAMIGLIA E LA VITA:
Catechesi in preparazione al X Incontro Mondiale delle Famiglie,
Roma 22-26 giugno 2022
<https://www.romefamily2022.com/it/catechesi/>

Fordította:
Tózsér Endre SP

A borítón Marko Ivan Rupnik alkotása látható.

Készült az MKPK Családügyi Bizottsága megbízásából.
www.csaladegyhaz.hu

Magyar Kurír, Budapest, 2022
Felelős kiadó: Kuzmányi István
Korrektor: Kállay Sarolta
Tördelés: Fábián Attila

Nyomdai munkák:
VIRTUOZ Kiadó és Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Tolonics Gergely

Előszó a magyar kiadáshoz

Szent II. János Pál pápa, akit a családok pápájaként is tisztelünk, 1994-ben írta meg a *Gratissimam sane* kezdetű apostoli levelét a családokhoz, és egyúttal megbízta a Családok Pápai Tanácsát az első világtalálkozó megszervezésével Rómában.

A soron következő találkozót, amely egyben az *Amoris laetitia* családév lezárása is, szintén Rómában rendezik meg 2022. június 22. és 26. között.

A Családok X. Világtalálkozójának mottója: *„Családi szeretet: hivatás és az életszentség útja.”*

A korábbi találkozóktól eltérően a jubileumi esemény kapcsán nemcsak Rómában, hanem az egész világon, egyházmegyei szinten is lesznek programok, kezdeményezések. Így módon a családok a világjárvány okozta korlátozások ellenére is megélhetik a találkozás örömét az egyházmegyékben szervezett programokon, ugyanakkor bekapcsolódhatnak a római találkozó eseményeibe is az online közvetítéseken keresztül.

Az új megközelítés még inkább lehetőséget ad arra, hogy a családok világszerte megtapasztalják az összetartozást, a közösen megélt ünnepet, és kapcsolódjanak az Egyház jelenlegi szinódusi folyamatához is, hiszen a szinódus három fő pillére a közösség, a részvétel és a küldetés.

A világtalálkozó imája és katekézissorozata lelkipásztori eszköz. Segítséget nyújt a felkészülésben és abban, hogy a kihívások és a nehézségek közepette is *„minden család meg tudja élni életszentségre szóló hivatását az Egyházban, főszerepet vállalva az evangelizációban, az élet és a béke szolgálatában, közösségben a papokkal és minden életállapottal”*. (részlet a világtalálkozó hivatalos imájából)

MKPK Családügyi Bizottsága

Családi szeretet: hívás és az életszentség útja

A hívás mint meghívás

A *hívás* (vocatio) kifejezés a latin *vocare* igéből származik, melynek jelentése: *hív.* Isten minden teremtményt, minden gyermekét először a kerestség szentségén keresztül hívja.

A megkereszteltek közül egyesek arra kapnak meghívást, hogy a papszentelés vagy a szerzetesi megszenteltség által szenteljék életüket Istennek; mások pedig arra, hogy a házasság szentsége által szenteljék életüket az Úrnak. Tehát a házasság is *hívás*, vagyis *Isten hív meg rá.*

A név

Az a szokás, hogy egymást *néven hívjuk, néven szólítjuk*, nagyon elterjedt gyakorlat családjainkban, különösen, ha vannak gyerekek is. A szülők számára nem kis jelentőségű döntés, hogy milyen nevet válasszanak gyermekeiknek, és miként fogják hívni őket egész életükben.

A névválasztást sok tényező határozhatja meg. Van, amikor olyan nevet választunk, amely generációk óta öröklődik a családban; van, amikor egy olyan szent nevet, akit a szülők különösen tisztelnek, vagy egy olyan személynek a nevét, aki valamilyen módon nyomot hagyott a szülők életében. A név tehát fontos dolog, és minden személy számára egyfajta *névjegy* jelent, amellyel a világnak bemutatkozik. Már ez is mond valamit rólunk.

Magány

Amikor olyan valakivel beszélgetünk, akinek a nevére nem emlékszünk, az annak a jele, hogy nem igazán léptünk kapcsolatba vele. A legmélyebb dráma az egyén számára az, hogy nem emlékeznek rá. Az ebből fakadó magányosság mindenekelőtt abból az érzésből fakad, hogy nem gondolnak ránk és nem keresnek minket. A mostani világjárványban a hosszú vesztegzárás időszak sokak számára a mélységes magány időszakának

bizonyult, különösen az idősek és azok számára, akik különböző okok miatt az egyedül élés nehézségeit és fáradtságát tapasztalták meg.

Hívnak bennünket

Mindannyiunk neve gyakran felhangzik otthonunk falai között. A szülők például hívják gyermekeiket, hogy reggel ébresszék őket, hogy tudják, hol vannak, hogy kötelességeik teljesítésére ösztönözzék őket, hogy kimutassák szeretetüket irántuk. Mindannyian ismerjük azt a stratégiát, amikor úgy teszünk, mintha nem hallanánk, hogy valaki hív bennünket. Ez pontosan arra a vágyra válaszol, hogy ne lépjünk kapcsolatba azzal a személlyel, aki hív bennünket. Az ugyanis, hogy *hívnek bennünket*, üzenetet hordoz. Valaki, aki tudja, hogy létezőnk, érdeklődik életünk iránt. Mi elfogadhatjuk vagy visszautasíthatjuk ezt a kapcsolatba lépésre irányuló hívást.

Isten a nevünkön szólít bennünket

Szent Pál apostol egyik levelének szakasza világossá teszi számunkra, hogy mindannyian meghívottak vagyunk, az Atyaisten mindannyiunkat ismer és hív:

„Ő megváltott és szent hívásra meghívott bennünket, nem tetteink alapján, hanem saját elhatározásából és kegyelméből, amelyet Krisztus Jézusban örök idők óta nekünk ajándékozott, s amely most nyilvánvaló is lett Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenésével. Ő legyőzte a halált, s felragyogtatta előttünk az életet és a halhatatlanságot az evangélium által” (2Tim 1,9-10).

Isten örök idők óta hív minket. Az emberek a szüleinktől kapott néven hívnek bennünket. *Maga Isten is ezen a néven hív minket.* A Bibliát olvasva észrevehetjük, hogy Isten folyamatosan és különböző formákban hívja a férfiakat és a nőket, hogy lépjenek kapcsolatba vele, és fogadják be őt életükbe. Ma az Atya arra hív, hogy kövessük Jézust, mert általa olyan életet kapunk, amelyben Krisztus legyőzte a halált; olyan életet, amelyet minden nehézség ellenére érdemes élni, mert az örök élet felé irányul. *A Szentlélektől kapott erővel válaszolhatunk Isten hívására, mely mindannyiunk számára egyedi.*

A házasság válasz egy hívásra

A házasság szentségével a házastársak Isten hívására válaszolnak. Ennek a hívásnak az a célja, hogy úgy szeressünk, *ahogyan ő szeret*.

A házaspár által a házasságkötés napján kimondott „igen” azonban szembekerül azzal a mindennapi küzdelemmel, hogy házastársunkat minden gyarlóságával és gyengeségével együtt szeressük. Ez azt jelenti, hogy a Szeretetre való hívásra *csak Krisztus kegyelmével* válaszolhatunk. A házasoknak *folyamatosan be kell fogadniuk ezt a kegyelmet*, melyet nap mint nap megkapva fokozatosan, kitartással és alázatos türelemmel megtanulják szeretni egymást, és megtanulnak *úgy szeretni, ahogyan Jézus szeret*.

Megnyugtató tudni, hogy a szokásos gondok és az elkerülhetetlen nehézségek ellenére Krisztus jelenléte továbbra is nélkülözhetetlen támasz és páratlan megerősítés marad. Hangja, melyet Isten igéje közvetít, sosem szűnik meg hívni, vigasztalni és bátorítani.

* * *

Célszerű időt hagyni arra, hogy mindenki újból elolvashassa a katekézist, és elidőzzön azon, ami leginkább megéri a szívét.

* * *

Gondoljuk át kettesben vagy családi körben

„Keressétek az Urat, amíg megtaláljátok,
hívjátok segítségül, amíg közel van!

Mert az én gondolataim nem a ti gondolataitok,
a ti útjaitok nem az én útjaim!” (vö. Iz 55,6.8)

Előfordul, hogy Isten hívása nem felel meg vágyainknak, gondolatainknak, annak, amit mi helyesnek tartunk. Izajás próféta azt tanácsolja nekünk: *Keressétek az Urat, hívjátok segítségül!*

- Osszuk meg egymással és gyermekeinkkel, hogy fiatalunkban feltettük-e azt a kérdést, hogy mire hív bennünket Isten!
- Tisztában voltunk-e azzal, hogy házasságkötésünk válaszadás Isten hívására?

Gondoljuk át közösségünkben

- Gondolkodjunk el a házasságról mint hivatásról, mint Isten arra irányuló hívásáról, hogy *szentséggé*, vagyis szeretetének (tökéletlen, mégis valóságos) képmásává váljunk!
- Amikor hívást érzünk szívünkben, honnan tudhatjuk, hogy valóban Istentől jön-e?
- Gondolkodjunk el azon, mennyire fontos a megkülönböztetés, amikor fontos döntéseket hozunk életünkben, de akkor is, amikor azokra az apró hívásokra válaszolunk, amelyeket Isten nap mint nap intéz hozzánk!

További elmélkedésre

„Házasság, megszentelt élet, papság: minden igazi hivatás a Jézussal való találkozással kezdődik.”

(Ferenc pápa: Jézus nem olyan követőket akar, akik rosszkedvűen bandukolnak mögötte! – Magyar Kurír, 2017. augusztus 30.)

Életszentségre kaptunk meghívást

Isten kiválasztott, hogy szentté váljunk

Mire kapott meghívást a családjunk? Szent Pál – akit életének radikális megváltoztatására hívott az Úr (vö. ApCsel 9,1-28) – a következőképpen válaszolhatott:

„Áldott legyen az Isten, [...], aki [...] *a világ teremtése előtt kiválasztott bennünket, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben*” (Ef 1,3-4).

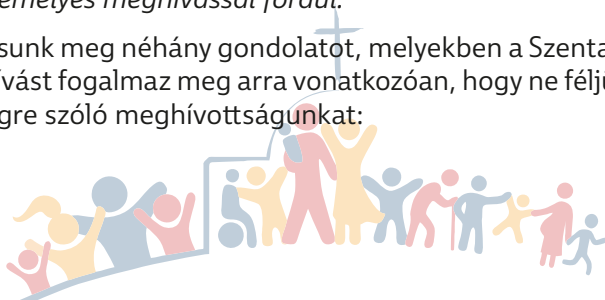
A család egy férfinak és egy nőnek abból a döntéséből születik, hogy közös életet kezdenek, Krisztus kegyelmének támogatásával. Amikor ez megtörténik, a házaspár számára az újdonsággal és új kihívásokkal teli házasi lét – ahogy a házasságkötés szertartása mondja – *megszentelődésük új útjává válik*, következésképpen az életszentséghez vezető kiváltságos úttá. Hasonlóképpen a néha bonyolult és nem mindig könnyű kapcsolatokkal átszótt családi élet különösen alkalmas és kedvező hely lesz arra, hogy szemléljük Isten Lelkének működését. Ő az emberi szívet át tudja annyira alakítani, hogy a család tagjai képesek legyenek *úgy szeretni, ahogyan Krisztus szeret*.

Életszentség: mindenki meghívást kapott rá

„Én, az Úr vagyok a ti Istenetek: szentelődjétek meg és legyetek szentek, mert én *szent vagyok*” (Lev 11,44).

Ferenc pápa a *Gaudete et exsultate* kezdetű apostoli buzdításában – mely pápaságának harmadik apostoli buzdítása – mindenkit arra bátorít, hogy válaszoljon a szentségre szóló személyes meghívottságára. Isten ugyanis nem névtelenül és általánosságban hív, hanem *mindenkihez személyes meghívással fordul*.

Hallgassunk meg néhány gondolatot, melyekben a Szentatya egyértelmű felhívást fogalmaz meg arra vonatkozóan, hogy ne féljünk elfogadni szentségre szóló meghívottságunkat:

„Szívesen látom az életszentséget Isten népében [...]: a szülőkben, akik nagy szeretettel nevelik gyermekeiket; olyan férfiakban és nőkben, akik fáradtságos munkájuk eredményeként viszik haza a kenyeret; a betegekben [...]. Ez nagyon gyakran »a szomszédos ajtó« szentsége, a közelünkben élők életszentsége, akik Isten jelenlétének visszfényei, vagy más szóval: »az életszentség középosztálya« (Gaudete et exsultate, 7).

„Az összes Krisztus-hívő, bármely állapotban éljen is, arra kap meghívást az Úrtól, hogy ki-kí a maga útján olyan tökéletesen szent legyen, amilyen tökéletes magának az Atyának a szentsége” (Gaudete et exsultate, 10).

„»Kí-kí a maga útján« [...]. A lényeg, hogy minden hívő felismerje a saját útját, amelyet Isten személyesen neki szánt (vö. 1Kor 12,7), és azon a legjobbat hozza ki magából; és nem az, hogy annak utánzásában merüljön kí, amit nem az ő számára gondoltak el” (Gaudete et exsultate, 11).

„Nem kell püspöknek, papnak, szerzetesnőnek vagy szerzetesnek lennünk, hogy szentek legyünk. Gyakran megkísért bennünket az a gondolat, hogy az életszentség azok kiváltsága, akiknek megadatik a mindennapos teendőktől való távolmaradás, és sok időt szentelnek az imádságra. Nem így van. Valamennyien arra kaptunk meghívást, hogy szentek legyünk; azáltal, hogy szeretettel élünk, és mindegyikünk felajánlja a maga tanúságtételét a napi teendőiben, ott, ahol éppen van. [...] Házasember vagy? Úgy légy szent, hogy szereted és gondozod a férjedet vagy a feleségedet, ahogyan Krisztus törődik az Egyházzal. Munkásember vagy? Úgy légy szent, hogy becsülettel és szakértelemmel végzed a munkádat a testvérek szolgálatában. Szülő, nagymama vagy nagypapa vagy? Úgy légy szent, hogy türelemmel tanítod a kicsiket Jézus követésére” (Gaudete et exsultate, 14).

„Ez az életszentség, melyre az Úr meghív téged, apró gesztusokkal növekszik” (Gaudete et exsultate, 16).

„Adja az ég, hogy fel tudd ismerni, mi Jézus szava, mi az ő üzenete, amelyet Isten a te életeddel akar elmondani a világnak. [...] Az Úr fogja teljességre vinni ezt, hibáid és negatív pillanataid ellenére is. Te csak el ne hagyd a szeretet útját, és maradj mindig nyitott az ő megtisztító és megvilágosító természetfölötti működésére” (Gaudete et exsultate, 24).

A távoli múltban, de a közelmúltban is, találkozunk olyan gyermekekkel, serdülőkkel, fiatalokkal, özvegyekkel és házaspárokkal, akik minden életkor és életállapot számára utat mutathatnak az életszentségre: gondoljunk például a kis *Laura Vicunára* – aki tizenkét évesen lett szentté –, a fiatal *Pier Giorgio Frassatira* vagy *Lisieux-i Teréz szent szüleire*. A szomszédos szenteknek ez a története hozzánk tartozik, nagyon közel áll hozzánk, mi magunk vagyunk. Talán mi is szoktunk találkozni ilyen szentekkel!

* * *

Célszerű időt hagyni arra, hogy mindenki újból elolvashassa a katekézist, és elidőzzön azon, ami leginkább megérinti a szívét.

* * *

Gondoljuk át kettesben vagy családi körben

- Szentté válni „ki-ki a maga útján”: ez Isten hívása, hogy a legjobbat hozzuk ki magunkból.
- Melyek azok a különleges ajándékok, amelyeket Isten nekem adott?
- Isten „vezet bennünket, hogy szentté váljunk”: mikor éreztem, hogy vezet ezen a szentség felé tartó úton?
- Voltak-e olyan események, találkozások, alkalmak, amelyek jobbá tettek engem vagy jobbá tették a családjunkat?

Gondoljuk át közösségünkben

- Minden ember az életén keresztül közvetíthet a világ felé egy különleges üzenetet, amelyet az Úr rábízott.
- Mindannyian gondoljunk egy emberre, akivel találkozni szoktunk: Isten milyen üzenetet küld nekem rajta keresztül?
- Gondoljunk az elmúlt napokra: osszuk meg a többiekkel, hogy az Úr mely „hírnökeivel” találkoztunk!

További elmélkedésre

Ferenc pápa fontosabb megnyilatkozásai az életszentségről; az életszentségre szóló meghívás nem a „szuperhősöknek”, hanem mindenkinek szól.

(Április 9-én mutatják be Ferenc pápa *Gaudete et exultate* kezdetű apostoli buzdítását – Magyar Kurír, 2018. április 5.)

Názáret: természetessé tenni a szeretetet

Názáret egyszerűsége

Bármely család, ha Jézus, József és Mária családjára néz, újra felfedezheti saját hivatását, elkezdheti egy kicsit jobban megérteni önmagát, eligazítást kap az élet útján, és megérezheti az evangélium vonzó örömét.

Ne felejtjük el, hogy Isten emberré lett Fia sok éven át egy mindennapi, egyszerű emberi családban élt. Az Úr az egyszerű, mindennapi életbe szeret belépni, ott szeret lakozni.

Ma a mi egyszerű és mindennapi létünk, a kis Názáret mintájára, mely „mindössze egy műhelyből, négy házból állt, egy semminek látszó kis falu volt”,¹ olyan hely lehet, amelyet Isten arra választott ki, hogy Fiának, Jézusnak a lakhelyévé váljon. Senki se érezze magát kirekesztve ebből a nagyszerű és csodálatos ajándékból!

Jézus családba született. „Jézus útja abban a családban megtett út volt. [...] Bármely keresztény család – ahogy Mária és József tették – befogadhatja Jézust, hogy meghallgassa, beszéljen vele, vigyázzon rá, védelmezze, együtt növekedjen vele, és így jobbá tegye a világot. Valahányszor egy család megőrzi ezt a titkot, legyen akár a világ legszélén is, ott Isten Fiának a titka működik: jön, hogy megváltsa világot.”²

„Miután eleget tettek az Úr törvényének, lementek galileai városukba, Názáretbe. A gyermek pedig nőtt és erősödött, bölcsesség töltötte be, és az Isten kegyelme volt rajta. Szülei minden évben fölmentek Jeruzsálembe a húsvét ünnepére. Amikor tizenkét éves lett, szintén fölmentek, az ünnepi szokás szerint. Az ünnepnapok elteltével hazafelé indultak. A gyermek Jézus azonban Jeruzsálemben maradt anélkül, hogy szülei tudták volna. Abban a hitben, hogy az úti társaságban van, mentek egy napig, és keresték a rokonok és ismerősök között. Amikor nem találták, visszafordultak Jeruzsálembe,

¹ FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2015. szeptember 9.

² FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2014. december 17.

hogy keressék. Három nap múlva akadtak rá a templomban, ott ült a tanítók közt, hallgatta és kérdezgette őket. Akik csak hallgatták, mind csodálkoztak okosságán és feleletein. Amikor meglátták, csodálkoztak. Anyja így szólt hozzá: »Gyermekem, miért tetted ezt velünk? Íme, atyád és én szomorúan kerestünk.« Ezt felelte: »De miért kerestetek? Nem tudtátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell lennem?« Ám ők nem értették meg ezeket a hozzájuk intézett szavakat. Velük ment hát, *lement Názáretbe, és engedelmeskedett nekik*. Szavait anyja mind megőrizte szívében. Jézus meg gyarapodott bölcsességben, korban, s kedvességben Isten és az emberek előtt” (Lk 2,39-52).

Názáretben „szó sem esik csodáról vagy gyógyításról, tanításról – [Jézus] ebben az időben egyáltalán nem tanított –, sem hozzá tóduló tömegről. Názáretben látszólag minden »a megszokott rendben« történik, egy hívő és dolgozó zsidó család szokásai szerint. [...] Az anya főzött, elvégzett minden házimunkát [...]. Az apa asztalosként dolgozott, tanította dolgozni a fiát.”³

Természetessé tenni a szeretetet

Az idő, melyet Jézus Názáretben, a Szent Családban töltött, *új megvilágításba helyezi valamennyi család életét*: az élet látszólag jelentéktelennek és értelmetlennek tűnő mindennapi ritmusa a család sajátos hivatásának új megvalósítási formájaként fogható fel: természetessé tenni a szeretetet. Gondolunk erre valaha is?

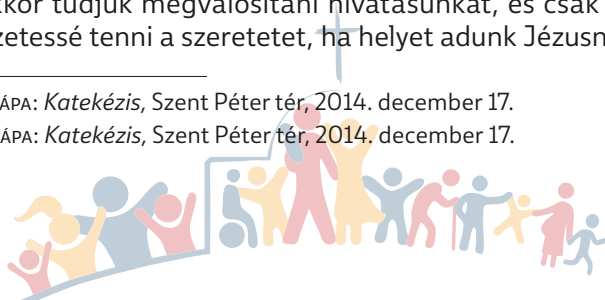
Minden, amit nap mint nap megélünk otthon, a munkahelyen, az iskolában, még ha látszólag nem kapcsolódik is közvetlenül a hit továbbadásának feladatához, valójában lehetőségünk arra, hogy „a szeretetet és ne a gyűlöletet tegyük természetessé, hogy a kölcsönös segítséget és ne a közömbösséget vagy az ellenségeskedést tegyük általánossá”.⁴ Ahogyan azalatt a harminc év alatt Názáretben történt, úgy történhet családjukban is, és minden más helyen, ahol időnket töltjük.

Adjunk helyet Jézusnak!

Csak akkor tudjuk megvalósítani hivatásunkat, és csak akkor tudjuk természetessé tenni a szeretetet, ha helyet adunk Jézusnak. „Meg kell

³ FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2014. december 17.

⁴ FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2014. december 17.

tanulnunk *felfedezni Jézust mások arcán, hangjában, kívánságaiban*” (Evangelií gaudium, 91).

Kapcsolataink mindig megfelelő és kedvező alkalmak Krisztussal való kapcsolatunk megélésére; ezek jelentik számunkra az ő arcával, hangjával, kívánságaival való találkozás lehetőségét.

Minden család, azzal, hogy a szeretetet természetessé teszi, *egyedülálló módon hozzájárulhat* ahhoz, hogy a világban növekedhessen az igazi szeretet és a leghitelesebb szolidaritás.

Egyetlen más iskola sem képes úgy megtanítani az igazi, őszinte, megbízható és hiteles szeretetre, mint a család.

* * *

Célszerű időt hagyni arra, hogy mindenki újból elolvashassa a katekézist, és elidőzzön azon, ami leginkább megérinti a szívét.

* * *

Gondoljuk át kettesben vagy családi körben

- Hogyan „tehetjük természetessé a szeretetet” családunkban?
- Hogyan tudunk „helyet adni Jézusnak” családunkban?

Gondoljuk át közösségünkben

- „Minden család egyedülálló módon hozzájárulhat” a szeretet növekedéséhez: minden család Jézus szeretetének „illatát” terjeszti maga körül.
- A család tehát alapvető „alany” közösségünkben. Hogyan tudjuk erősíteni minden egyes család jelenlétét?

További elmélkedésre

Evangelií gaudium apostoli buzdítás (katolikus.hu)

Ferenc pápa: A család megőríz bennünket
(*Magyar Kurír*, 2014. december 17.)

Ferenc pápa: Élesszük fel a család és a keresztény közösség közötti szövetséget! (*Magyar Kurír*, 2015. szeptember 9.)

Mindnyájan gyermekek, mindnyájan testvérek vagyunk

Bár a családban különböző szerepek vannak, valamennyiünket ugyanaz az identitás köt össze: mindnyájan gyermekek vagyunk!

Senki sem önmaga dönt arról, hogy a világra születik. Mindnyájan egy anyának és egy apának köszönhetjük létünket és életünket. Az életet nem adhatjuk magunknak, csak befogadni és őrizni tudjuk.

Az élet misztérium, mely felragyog előttünk, amikor a gyermekek megszületnek, és először pillantjuk meg őket saját szemünkkel. Abban a pillanatban jelen van valami, ami meghalad bennünket. Az a kisfiú, az a kislány az élet misztériumának a bizonyítéka, mely csak részben függ tőlünk, és ezt az életet már akkor szerettük, amikor még nem is ismertük.

Mindnyájunknak szüksége van a többiekre

Amikor a gyerekek kicsik, szükségük van ránk. Mindennapi életük tőlünk függ: étel, ruházat, testápolás, kommunikáció, a világban való boldogulás megtanulása. De még felnőttként is mindannyian megtapasztaljuk, hogy függünk valamitől vagy valakitől. Mindig szükségünk van a segítségre, a szeretetre és a megbocsátásra!

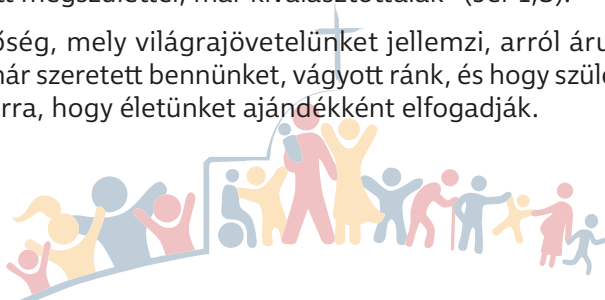
Mi rejlik eme igazság mögött?

Isten már születésünk előtt szeretett bennünket!

Az Atyaisten valamennyiünket egyedi lényként gondolt ki, és már születésünk előtt szeretett bennünket.

„Mielőtt az anyaméhben megformáltalak, már gondoltam rád, és mielőtt megszülettél, már kiválasztottalak” (Jer 1,5).

A függőség, mely világrajövetelünket jellemzi, arról árulkodik, hogy Valaki már szeretett bennünket, vágyott ránk, és hogy szüleink nyitottak voltak arra, hogy életünket ajándékként elfogadják.

Szörnyű és nyomasztó érzés, ha feleslegesnek érezzük magunkat. Még ha csak arról van is szó, hogy gyermekkorunkban nem választanak be a csapatba, vagy csak jobb híján utolsónak választanak be.

De ha arra gondolunk, hogy *öröktől fogva kiválasztottak és meghívottak vagyunk*, akkor az Isten szívében való létünk megszabadít a szorongástól, biztosít arról, hogy *öröktől fogva egy „minden mást megelőző” szeretetben gyökerezünk*.

„Innen ered a gyermeklét emberi megtapasztalásának mélysége is, mely lehetővé teszi, hogy felfedezzük a szeretet legingyenebb oldalát, és ez újra meg újra lenyűgöz bennünket. Ez annak szépsége, hogy *előbb* szeretnek bennünket: a gyermekek már megérkezésük előtt szeretve vannak.”¹

Nem mi választottuk magunkat, hanem kiválasztottak bennünket. Ez azt tanítja nekünk, hogy az Isten országába való belépéshez szükséges az, hogy „ne tekintsük magunkat önmagunkban elégségesnek, hanem olyannak, aki segítségre, szeretetre és megbocsátásra szorul”,² mindazokra a dolgokra, amelyekre a gyermekek, különösen, ha kicsik, folyamatosan emlékeztetnek bennünket.

Testvériségben élni

A család az első hely, ahol megtanuljuk megélni a testvériséget, melyre az egyetlen Atya gyermekeiként mindannyian meg vagyunk hívva.

„A családban, a testvérek közötti kapcsolatban tanuljuk meg, hogyan kell egymással együtt élnünk a társadalomban. Bizonyára nem vagyunk mindig tudatában, de *épp a család az, ami a testvériséget a világba hozza!* A testvériség ezen első tapasztalatával kezdődően – melyet a családi szeretet és nevelés táplált – a testvéri életstílus ígéretként kisugárzik az egész társadalomra és a népek közötti kapcsolatokra.

Az áldás, amelyet *Jézus Krisztusban* Isten kiáraszt erre a testvéri kapcsolatra, elképzelhetetlenül *kitágítja ezt a kapcsolatot*, és képesé teszi, hogy áthidaljon minden különbözőséget nemzetek, nyelvek, kultúrák, mi több, vallások között. [...] A történelem egyébként épp eléggé megmutatta, hogy a testvériség nélkül a szabadság és az

¹ FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2015. február 11.

² FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2015. március 18.

egyenlőség is tele lehet önzéssel, megalkuvással, személyes érdekek hajszolásával.”³

* * *

Célszerű időt hagyni arra, hogy mindenki újból elolvashassa a katekézist, és elidőzzön azon, ami leginkább megéri a szívét.

* * *

Gondoljuk át kettesben vagy családi körben

- Valamennyien mindig segítségre, szeretetre és megbocsátásra szorulunk!
- Mit érzünk, amikor segítenek bennünket, szeretnek minket, megbocsátanak nekünk?
- Mit érzünk, ki szokott segíteni bennünket, szeretni minket, megbocsátani nekünk?
- Minden ember szívében ott él a vágy, hogy segítsenek neki, szeressék, megbocsássanak neki. Jelenlétünk ezért fontos lehet minden ember számára, akivel találkozunk. Gondoljunk az elmúlt napokra: kinek szereztek örömet, és kit volt nehéz szeretni?
- Fogadjuk meg Ferenc pápa tanácsát: „Mindnyájan gondoljunk szívünkben gyermekeinkre – ha vannak –, csendben gondoljunk rájuk. Azután mindnyájan gondoljunk szüleinkre, és köszönjük meg Istennek az élet ajándékát.”⁴

Gondoljuk át közösségünkben

- Gyermekeinknek szükségük van ránk, hogy felnőjenek, és nekünk is szükségünk van másokra.
- Szörnyű és nyomasztó, ha valaki *feleslegesnek* érzi magát. Mit kell tennünk konkrétan, hogy közösségünkben mindenki úgy érezze, hogy szükség van rá? A családok világtalálkozójára való következő felkészítési találkozót szervezzük úgy, hogy mindenkinek felkínáljuk a részvétel lehetőségét.
- Fogadjuk meg Ferenc pápa tanácsát: „Gondoljunk csendben fiú- és lánytestvéreinkre, és szívünk mélyén imádkozzunk értük!”⁵

³ FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2015. február 18.

⁴ FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2015. február 11.

⁵ FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2015. február 18.

További elmélkedésre

Ferenc pápa: Megtartjuk-e gyermekeinknek tett ígéreteinket?
(Magyar Kurír, 2015. október 14.)

Ferenc pápa: A gyermek ajándék a család, a társadalom számára
(Magyar Kurír, 2015. február 11.)

Ferenc pápa: A gyermekek megtaníthatnak minket újból sírni és nevetni
(Magyar Kurír, 2015. március 18.)

Ferenc pápa: Imádkozzunk az egymástól elhidegült testvérekért!
(Magyar Kurír, 2015. február 18.)

Apák és anyák

Az életadó szeretet ereje

Az életszentséghez vezető út, melyen egy apa és egy anya elindul, az egymás iránti szeretetük növekedésén és a gyermekeik iránt tanúsított szereteten keresztül vezet.

Gyönyörű és erőteljes a meghívás arra, hogy apává és anyává váljunk. Ez a meghívás arra szól, hogy *megosszuk Istennel az életadó szeretet erejét*, testben és lélekben egyaránt. Ez olyan hívás, mely egész életünkön át tart és minden körülmények között megmarad. Egy férfi és egy nő szerelme mindig gyümölcsöző, még akkor is, ha nincsenek gyermekeik, vagy amikor már a szülők megöregedtek. A házastársak ugyanis mindig képesek életet adni Isten gyermekeinek.

Irgalmas és könyörületes szeretet

A *Kivonulás* könyvében, miután a zsidó nép imádta az aranyborjút, az Úr feltárta Mózes előtt, hogy milyen az ő szeretete:

„Akkor az Úr leereszkedett a felhőben, megállt Mózes mellett, és meghirdette az Úr nevét. Az Úr elvonult előtte, és ezt hirdette: »Az Úr, az Úr, *irgalmas és könyörülő Isten, hosszantűrő, gazdag szeretetben és hűségben*, aki megtartja szeretetét ezer nemzedéken át, megbocsátja a vétket, a törvényszegést és a bűnt«” (Kiv 34,5-7).

Álljunk meg ennél a két szónál: *irgalmas és könyörülő*. Héberül *raham és heszed*; mindkettő szeretetet, irgalmat jelent, de fontos különbségekkel, amelyek világossá tehetik számunkra, hogy az életszentséghez vezető út az apai és anyai szereteten keresztül vezet.

A *heszed* az Ószövetségben leggyakrabban használt szó az irgalom és a szeretet kifejezésére. Hűséget, biztonságot, bizalmat magában foglaló gyengéd szeretetről van szó; ez a szeretet megerősít és kísér, nem hagy el, szilárd marad és biztonságot ad.

A *raham* a *reham* szóból származik, mely héberül anyaméhet jelent, azt a helyet jelöli, ahol a gyermek élete kialakul és növekszik: ez a szeretet kialakítja a testet, őrzi, védi, táplálja és elfogadja valaki másnak a létezését.

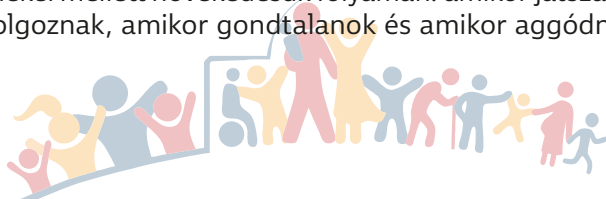
Isten szeretetének így két dimenziója tárul elénk: az apai-férfias és az anyai-nőies. A férfi szeretetét gyengéd, de erős, hatékony energia hatja át; a nő szeretete ezzel szemben szül, létrehoz, épít, táplál a legmélyebb belső kötődésből fakadóan. Az anya és az apa így együtt tudják Isten szeretetét konkrét módon kifejezni gyermekeik felé.

„Az Úr irgalmas és könyörületes,
lassú a haragban és gazdag a szeretetben.
Nem perel untalan, haragja nem tart örökké.
Nem bűneink szerint bánik velünk,
és nem vétkeink szerint fizet meg.
Mert amilyen *magas az ég a föld felett*,
olyan nagy az ő irgalma [heszed] az igazak iránt.
Amilyen távol van napkelet napnyugattól,
olyan messze veti el tőlünk bűneinket.
Amilyen gyengéd [*raham*] az apa fiaihoz,
olyan gyengéd az Úr azokhoz, akik félik őt.
Tudja jól, miből vagyunk,
tudja, hogy porból származunk” (Zsolt 103,8-14).

Egy apa és egy anya szeretete, akik készséggel fogadják szentségre szóló meghívottságukat, olyan cselekedeteket tudnak végrehajtani, amelyekre csak Isten képes: *teremt* és *megbocsát*. Az Ószövetségben ugyanis két cselekedet van kizárólag Isten számára fenntartva: a „teremtés” [אֵרַב] és a „megbocsátás” [חָלַם].

Valahányszor az apa és az anya elfogadják és óvják az életet, valahányszor megbocsátanak egymásnak és folytatják útjukat, *a mennyországot hozzák a földre*. Abban a pillanatban ugyanis a Szentlélek az, aki cselekszik bennük.

„Az első dolog tehát, amire szükség van: *hogy az apa jelen legyen a családban*. Figyeljen oda a feleségére, osztozzon vele mindenben: örömben és fájdalomban, bajokban és reményben. Azután álljon gyermekei mellett növekedésük folyamán: amikor játszanak és amikor dolgoznak, amikor gondtalanok és amikor aggódnak, amikor

megnyílnak és amikor hallgatók, amikor bátrak és amikor félnek, amikor hibáznak és amikor visszatálnak a helyes útra. Tehát olyan apa legyen, aki mindig velük van. Persze az, hogy velük van, nem azt jelenti, hogy állandóan ellenőrzi őket. Az ellenőrként működő apák elnyomják gyermekeiket, és nem engedik fejlődni őket. [...] A jó apa tud várni és tud megbocsátani, mégpedig szíve mélyéből. Persze tud határozottan fegyelmezni is: nem gyenge, engedékeny, érzelgős apa. Az apa, aki tud *megalázás nélkül fegyelmezni*, ugyanaz, aki tud magát nem kímélve védelmezni.”¹

„Anyának lenni nemcsak azt jelenti, hogy valaki gyermeket hoz a világra, hanem életre szóló döntés is. Mi mellett dönt egy anya? Milyen életre szóló döntést hoz? Egy anya életre szóló döntése az *életadás melletti döntés*. És ez nagyszerű, ez gyönyörű.

Egy anyák nélküli társadalom embertelen társadalom lenne, mert az anyák mindig képesek tanúságot tenni – még a legrosszabb időkben is – a *gyengédségről, az odaadásról és az erkölcsi erőről*. Az anyák gyakran a vallási élet legmélyebb értelmét is átadják: az első imák, a gyermek által megtanult első áhítatos mozdulatok által a hit értéke bevésszük az ember életébe. Ezt az üzenetet a hívő anyák tudják magyarázatok nélkül átadni: a magyarázatok később jönnek, de a hit magját ezekben az első, rendkívül értékes pillanatokban lehet elültetni. Anyák nélkül nemcsak új hívők nem lennének, hanem a hit is sokat veszítene egyszerű és mély melegségéből.”²

* * *

Célszerű időt hagyni arra, hogy mindenki újból elolvashassa a katekézist, és elidőzzön azon, ami leginkább megérinti a szívét.

* * *

Gondoljuk át kettesben vagy családi körben

- Olvassuk el újra Ferenc pápa szavait, és gondolkodjunk el a magunk apaságán, anyaságán!

¹ FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2015. február 4.

² FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2015. január 7.

- A házastársak szeretete azáltal is termékeny, hogy Isten gyermekeinek adnak életet, hogy lelkiatyák és lelkianyák lesznek gyermekeik számára, továbbá minden ember számára, akikkel találkoznak, átadva nekik az Atyaisten gyengéd, befogadó, szilárd és biztos szeretetét. Kik azok a lelki gyermekek, akiket Isten ránk bíz életünk ezen szakaszában?

További elmélkedésre

Ferenc pápa: Az apák álljanak gyermekeik mellett
(Magyar Kurír, 2015. február 4.)

Ferenc pápa: Az anyák csendes vértanúsága életet ad a világnak
(Magyar Kurír, 2015. január 7.)

Nagyszülők és idősek

A nagyszülők és az idősek is a családukhöz tartoznak. A világunkat uraló „selejtezés kultúrája” úgy tekint az idősekre, mint akik a társadalom számára kevésbé jelentősek, sőt egyenesen jelentéktelenek. *Ezzel szemben az öregkor egy újabb időszak arra, hogy válaszoljunk Isten hívására.* Ez minden bizonnyal egy új, másfajta és bizonyos szempontból felnőttebb és érettebb válasz.

Isten életünk minden szakaszában hív bennünket a szeretetre. Ez azt jelenti, hogy a nagyszülők és az idősek is arra kapnak meghívást, hogy az Úrral való kapcsolatuk kegyelmét a gyermekeikkel, unokáikkal, a fiatalokkal és a gyermekekkel való kapcsolataikon keresztül éljék meg.

Az erre a hívásra adott válasz két irányban fogalmazható meg: az egyik az, amit tapasztalataik, türelmük és bölcsességük révén *másoknak tudnak nyújtani*; a másik pedig az, amit törekenységük, gyengeségük és rászorultságuk állapotában *másoktól kaphatnak*. Ily módon az idősek önmaguknak és a velük kapcsolatba kerülőknek további lehetőséget kínálnak a hiteles és érett emberi fejlődésre.

Nehéz megöregedni

Nem titkolhatjuk azt, hogy nehéz megélnünk az öregedést. Egyesek számára keserűséggel és szomorúsággal teli tapasztalat, különösen, ha olyan bajokkal, betegségekkel társul, amelyek megnehezítik a múltban megszokott tevékenységek végzését.

Az idős életkort néha a gyász is jellemzi, melyet a házastárs elvesztése okoz, akivel az ember élete nagy részét töltötte.

Bizonyos értelemben az öregkor időszakát is, melyet visszavonultan, csendben és a világtörténelem szempontjából látszólagos jelentéktelenség állapotában megélt egyszerű mindennapi események jellemeznek, a Názáreti Szent Család életéhez hasonlíthatjuk.

Az öregkor olyan időszak is, amikor az idősokban – miután rászorultabbá és kevésbé önállóvá váltak – megnő a vágy az imádság és az Istennel való párbeszéd iránt. Kétségkívül *kegyelmi*, kiváltságos és kedvező időszak a *megszentelődésre*.

„Az idősök mi vagyunk”

„Az Egyház nem tud és nem is akar az öregséget nem tűrő mentalitáshoz alkalmazkodni, még kevésbé az idősokkal szembeni közömbösséghez és megvetéshez. Fel kell ébreszteniünk magunkban és közösségeinkben a hála, a megbecsülés, a befogadás érzékét, melyek megérettetik az idősokkal, hogy ők is fontos szereplői közösségünknek.

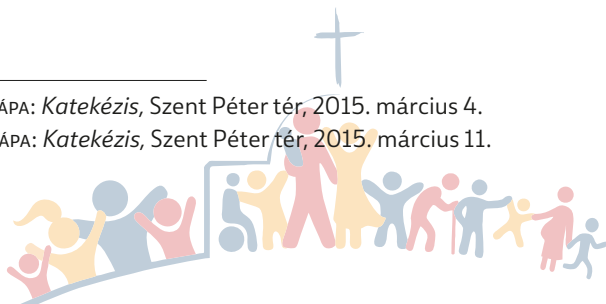
Az idősök azok a férfiak és nők, apák és anyák, akik előttünk jártak ugyanazt az utat, mint mi, ugyanabban a házban éltek, mint mi, ugyanúgy megvívták mindennapi küzdelmüket az emberhez méltó életért, mint mi. Olyan férfiak és nők, akikről sokat kaptunk. Az idősök nem idegenek. Az idősök mi vagyunk: előbb vagy utóbb megöregszünk, elkerülhetetlenül, még ha nem is gondolunk rá. És ha nem tanulunk meg jól bánni az idősokkal, akkor majd velünk is úgy bánnak.”¹

Az öregkor kegyelme és küldetése

„Az Úr sosem akar megszabadulni tőlünk! Ő arra hív, hogy életünk minden szakaszában kövessük, hiszen *az öregkornak is megvan a maga kegyelme, küldetése*, az Úr valódi hívását tartalmazza. Az öregkor hivatás. Nem jött még el az ideje annak, hogy »behúzzuk az evezőket a csónakba«. Ez az életszakasz kétségkívül eltér az előzőektől, egy kicsit »ki is kell találni« magunknak, hiszen a mai társadalom sem lelkiileg, sem erkölcsileg nem képes arra, hogy kifejezze ennek az életkornak a teljes értékét. Korábban ugyanis nem volt megszokott, hogy szabadidővel rendelkezünk, most pedig sokkal több idő áll rendelkezésünkre. A keresztény spiritualitást is meglepetésként érte, és most az a feladatunk, hogy megfogalmazzuk az idős emberek lelkiiségét. De hála Istennek nincs hiány idős szent férfiak és nők tanúságtételéből!”²

¹ FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2015. március 4.

² FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2015. március 11.

„Amikor elteltek a tisztulásnak a Mózes törvényében megszabott napjai, [Mária és József] felvitték a gyermeket Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, ahogy az Úr törvényében elő volt írva. [...] Íme, volt Jeruzsálemben egy Simeon nevű igaz és istenfélő ember. Várta Izrael vigaszát, és a Szentlélek volt rajta. Kinyilatkoztatást kapott a Szentlélektől, hogy addig nem hal meg, amíg meg nem látja az Úr Fölkentjét. A Lélek indítására a templomba ment. Amikor a szülők a gyermek Jézust bevitték, hogy a törvény előírásának eleget tegyenek, *karjába vette, és áldotta az Istent* ezekkel a szavakkal:

»Most bocsásd el, Uram, szolgádat,
szavaid szerint békében,
mert látta szemem üdvösségedet,
melyet minden nép színe előtt készítettél,
világosságul a pogányok megvilágosítására,
és dicsőségül népednek, Izraelnek.«

Apja és anyja csodálkoztak azon, amit fiukról mondott. Simeon megáldotta őket, és így szólt anyjához, Máriához: »Íme, ő sokak romlására és sokak feltámadására lesz Izraelben, jel lesz, amelynek ellene mondanak – a te lelkedet is tőr járja át –, hogy kiderüljenek sok szív titkos gondolatai.«

Ott volt egy Áser törzsből való, Anna nevű prófétaasszony is, Fánuel leánya, aki már igen öreg volt. Hét évig élt férjével lánysága után, aztán özvegyen maradt. Már nyolcvannégy esztendő volt. Nem hagyta el a templomot soha, éjjel-nappal böjtben és imádságban szolgált. Ebben az órában is odajött, dicsőítette az Istent, és beszélt róla mindenkinek, aki csak várta Jeruzsálem megváltását” (Lk 2,22–38).

Az ima költői

„Az evangélium azt mondja, hogy [Simeon és Anna] mindennap várták Isten eljövetelét, kitartóan, hűségben, hosszú éveken át. Meg akarták látni azt a napot, szerették volna felismerni annak jeleit, felfedezni kezdetét. Lehet, hogy már lemondóan azt hitték, előbb halnak meg, mindenesetre az a hosszú várakozás továbbra is betöltötte egész életüket, nem volt fontosabb teendőjük ennél: várni az Urat és imádkozni.

Amikor pedig Mária és József a templomhoz értek, hogy eleget tegyenek a törvény előírásainak, Simeon és Anna – a Szentlélekkel eltelve (vö. Lk 2,27) – egyszer csak nekilendültek. Koruk és várakozásuk súlya egy pillanat alatt lekerült a vállukról. Felismerték a gyermeket, *új erőre kaptak, egy új feladathoz*: hálát adni Istennek ezért a jeléért és tanúságot tenni róla. Simeon egy csodálatos, örvendező himnuszt költött (vö. Lk 2,29–32) – *költővé lett* abban a pillanatban –, Anna pedig Jézus első prédikátora lett: »beszélt a gyerekekről mindazoknak, akik Jeruzsálem megváltására vártak« (Lk 2,38).

Kedves nagyszülők, kövessük ezen rendkívüli öregek nyomdokát! Kicsit *váljunk mi is imádságot költőkké*: próbáljunk élvezettel rátalálni saját szavainkra, magunkévá téve mindazt a szót, amelyet Isten hozzánk intézett szavában találunk. *A nagyszülők és az öregek imái nagy ajándékot, értékes kincset jelentenek az Egyház számára!* De nagy bölcsességinjekciót jelentenek az egész társadalom számára is: főképpen olyan helyeken, ahol az emberek nagyon elfoglalt, pörgős, szétszórt életet élnek. Valakinek ugyanis énekelni is kell, ezeknek az embereknek is, megénekelni Isten jeleit, és imádkozni értük. [...] A múlt században élt nagy hívő, az ortodox hagyományt követő *Olivier Clément* kijelentette: »Az a társadalom, amelyben már nem imádkoznak, olyan társadalom, amelyben az öregkornak nincs többé értelme. Ez rémisztő. Nekünk mindenekelőtt olyan idősekre van szükségünk, akik imádkoznak, az időskort ugyanis épp erre adja Isten.« Szükségünk van imádkozó öregekre, az időskort ugyanis épp erre kapjuk. Gyönyörű dolog az öregek imája!”³

³ FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2015. március 11.

Ima a nagyszülők és idősek első világnapjára

Köszönöm, Uram, jelenléted vigasztaló erejét:
a magányban is te vagy reménységem és bizodalمام;
ifjúságomtól fogva te vagy kösziklám és erősségem!
Köszönöm, hogy családot adtál nekem,
és hosszú élettél áldottál meg!
Köszönöm az örömteli és a nehéz pillanatokot,
a beteljesült és a még megvalósítandó álmokat!
Köszönöm a megújult termékenységnek ezt az időszakát,
amelyre hívsz engem!
Növeld, Uram, hitemet,
tégy békéd eszközévé,
taníts meg befogadni azokat, akik nálam többet szenvednek,
segíts, hogy ne hagyjam abba az álmodozást,
és elmeséljem csodás tetteidet az új nemzedékeknek!
Védelmezd és vezesd Ferenc pápát és az Egyházat,
hogy az evangélium világossága eljusson a föld határáig!
Küldd el Lelkedet, Uram, hogy megújítsa a világot,
hogy lecsendesítse a világjárvány viharát,
hogy a szegények vigaszra találjanak,
és minden háború véget érjen!
Támogass gyengeségemben,
és add, hogy teljesen megélhessek minden pillanatot, amit adsz nekem,
abban a bizonyosságban,
hogy mindennap velem vagy a világ végezetéig! Ámen.

* * *

**Célszerű időt hagyni arra, hogy mindenki újból elolvashassa
a katekézist, és elidőzzön azon, ami leginkább megéri a szívét.**

* * *

Gondoljuk át családi körben

- Olvassuk el együtt Ferenc pápa nagyszülőknek és időseknek szóló üzenetét, és gondolkodjunk el együtt rajta: Üzenet a nagyszülők és idősek első világnapjára (*katolikus.hu*)
- Családként közösen gondoljuk át, kik azok az idős emberek, akiknek odaadhatnánk Ferenc pápa üzenetét!

Gondoljuk át közösségünkben

- Hívjuk meg a nagyszülőket és az időseket is, és vonjuk be őket ennek a felkészítő találkozónak az előkészítésébe és lebonyolításába!
- Mi az, amit már most megteszünk közösségként a nagyszülők és idősek bevonása érdekében? Mit tehetnénk még?
- Fiatalokat is bevonva szervezzük meg, hogy személyesen elvisszük Ferenc pápa üzenetét közösségünk idős tagjaihoz!

További elmélkedésre

Ferenc pápa: Ahol nem törődnek az idősekkel, a fiataloknak sincs jövőjük! (Magyar Kurír, 2015. március 4.)

Ferenc pápa: Az öregkorral új feladatot, új küldetést kapunk (Magyar Kurír, 2015. március 11.)

Ferenc pápa üzenete a nagyszülők és idősek világnapjára:

Üzenet a nagyszülők és idősek első világnapjára (katolikus.hu)

Ima a nagyszülők és idősek világnapjára:

„Mindennap veled vagyok” – Ferenc pápa üzenete a nagyszülők és idősek első világnapjára (Magyar Kurír, 2021. július 23.)

Szabad? Köszönöm! Bocsánat!

„Ezek a szavak nyitják meg az utat afelé, hogy a családban jól és békésen tudjunk élni. Egyszerű szavak, de mégsem olyan egyszerű a megvalósításuk! Nagy erőt rejtenek magukban: *segítenek megőrizni az otthont, még ha ezernyi nehézséggel és feladattal kell is megbirkózni*, ám ha hiányzanak, repedések keletkeznek a falon, melyek akár az egész házat is romba dönthetik.”¹

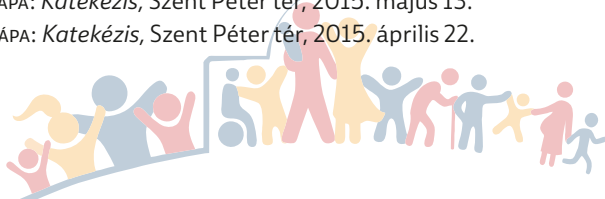
A tapasztalat azt mutatja, hogy egyetlen család életét sem csak szép és fényes pillanatok jellemzik. Gyakran ugyanis az élet és a történelem nehézségei, megpróbáltatásai sötétbe borítják és megnehezítik a családok útját.

Néha azért, mert nehezen élnek együtt, néha azért, mert a kapcsolatok nem mindig könnyűek és derűsek, néha azért, mert a párkapcsolat a *lemondás és a frusztráció* időszakán megy keresztül, és a házastársak kapcsolatát „megterheli az erőfölnnyel való visszaélésnek, a másik lekezelésének, hamis rászedésének és megalázó megnyomorításának ezernyi formája, sokszor a legdrámaibb és legerőszakosabb módon”.²

A célhoz, a Szeretet teljességéhez elvezető úton csak lassan, fokozatosan tudunk előrehaladni, ami gyakran fárasztó és megerőltető. Ez a növekedés útja, melyen mindennap alázatosan és kitartóan el kell fogadnunk Krisztus kegyelmét. Ez a kegyelem, melyért mint egyesülésük lényegi összetevőjéért a házasság már esküvőjük napján imádkoztak, a pár legfőbb támasza. Csak Krisztus segítségével tudunk ugyanis eljutni a szeretet teljességére, lemondani az állandó követelésekről, elutasítani a valóság minden aspektusának ellenőrzésére irányuló törekvésünket, feladni a mások életének uralására irányuló vágyunkat. Egyedül neki van hatalma arra, hogy „megváltoztassa az ember szívét, hogy képesé tegye a férfit és a nőt arra, hogy úgy szeressék egymást, ahogyan Krisztus szeretett bennünket” (vö. *Familiaris consortio*, 13). A Szeretet-

¹ FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2015. május 13.

² FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2015. április 22.

nek (Krisztus) a természetéből fakad ugyanis, hogy mindig túllépünk önmagunkon, hogy a másik embert minden korlátjával együtt szeressük, és tiszteltetben tartsuk szabadságát.

Ha ez minden emberi kapcsolatban alapvető, akkor a családban még inkább: egyikünk sem elegendő önmagának. Olyan törekeny állapotban vagyunk, hogy állandóan támogatásra van szükségünk az *egónk* elleni küzdelemben, mely nehezen képes odaadni önmagát és elismerni határait. Ezzel a három szóval – „Szabad?“, „Köszönöm!“, „Bocsánat!“ – a család minden tagja olyan helyzetbe hozza magát, hogy *elismeri saját határait*. Saját gyengeségünk elismerése mindannyiunkat arra készítet, hogy ne nyomjuk el a másikat, hanem tiszteljük, és ne akarjuk birtokolni.

A „Szabad?“, „Köszönöm!“, „Bocsánat!“ három nagyon egyszerű szó, melyek nagyon konkrét lépések megtételéhez vezetnek bennünket az életszentség és a szeretetben való növekedés útján. Egyébként Jézus stílusára jellemző tipikus szavak voltak, aki *engedélyt kér, hogy belép-hessen*,³ aki folyamatosan hálát ad az Atyának, aki megtanít minket azt imádkozni, hogy „bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek“ (Mt 6,10).

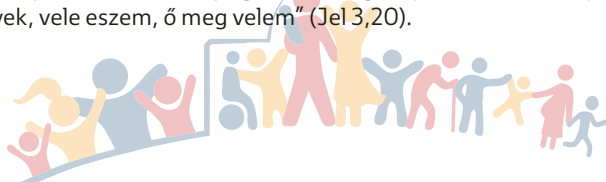
Fogadjuk el, hogy nem vagyunk elegendők önmagunknak, és hagyjunk teret másoknak! – Ez az útja annak, hogy megéljük a szeretetet a családban, de a hit megtapasztalásának is.

Aztán egyetlen ember életéből sem hiányoznak *a szeretet sebei*. A családban is előfordulhat, hogy szavak, gesztusok vagy mulasztások mélyen *megsebzik a szeretetet*.

Ezek általában a szülők és a gyermekek, a testvérek, a nagybácsik és nagynénik, a nagyszülők és az unokák között kialakuló magatartásformák, melyek ahelyett, hogy kifejeznék a szeretetet, árthatnak neki vagy akár ki is ölhetják.

Azt is el kell mondani, hogy vannak olyan sebek, mint a betegség és a gyász, amelyeket nem tudunk ellenőrzésünk alatt tartani, amelyekkel szemben tehetetlennek érezzük magunkat, és amelyek gyakran mélyen felkavarnak bennünket. Ezek olyan tapasztalatok, amelyek ellentmondani látszanak Isten ígéreteinek, és úgy tűnik, hogy cáfolják végtelen és örök Szeretetét. De ha hitben és mások iránti nyitottságban éljük

³ „Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavamat, és ajtót nyit, ahhoz bemegyek, vele eszem, ő meg velem“ (Jel 3,20).

meg őket, akkor megannyi lehetőséget kínálnak arra, hogy átérezzük Istennek és a többi embernek a szeretét és gondoskodását irántunk. Ezek gyakran nehéz és fájdalmas pillanatok, de kedvező és kiváltságos időszakoknak is bizonyulnak, amikor az Úr meglátogat bennünket, mert „Jézust a szeretet vezette, az, hogy *egészséget adjon, jót tegyen*: és mindig ezt kell első helyre tenni!”⁴

Ezek a nehéz és fájdalmas tapasztalatok életszentségben járt utunk konkrét állomásai lesznek, amelyek nem akadályoznak meg abban, hogy mindenképpen szeressünk és megmaradjunk az ő szeretetében. De elbizakodottság nélkül: létünk törekénysége és nehézsége bele van gyúrva életünkbe, nem tudunk könnyű és gyors lépéseket tenni varázslásra működő vagy irreális megoldások felé. Szükségünk van arra, hogy segítsenek nekünk és hogy segítsünk. E nehézségek között a Szentlélek kísér bennünket, és gyakran családtagjaink, barátaink, a szeretetüket irántunk kimutató emberek révén teszi ezt: *a szeretet megmaradása* a reménység kezdete, ennek készítésére vágyakozunk arra, hogy az Úr feltárja magát olyan Szeretetként, amelyre a legnagyobb szükségünk van.

„Tegyél pecsétként a szívedre,
pecsétként a karodra,
*mert erős a szerelem, mint a halál,
makacs a szenvedély, mint az alvilág.*
Nyila tüzes nyíl, az Úrnak lángja.
Tengernyi víz sem olthatja el a szerelmet,
egész folyamok sem tudnák elsodorni” (Én 8,6–7).

Az evangélium szerinti hit és szeretet nem életbiztosítás, nem óv meg az emberi létet jellemző szenvedéstől és fájdalomtól. Nem garantálja számunkra a rossztól és a nehézségektől való mentességet. Inkább olyan fényt jelent, amely megvilágítja életünket a sötétség és a nyomorúság idején. Ezért még a legfájdalmasabb és legszomorúbb helyzetek is, ha Krisztussal egységben éljük meg, olyan pillanatokká válhatnak, amelyekben ápolhatjuk az egymással való kapcsolatainkat, növekedhetünk az Istenbe vetett hitben, és abban a bizonyosságban, hogy életünk minden eseménye a Kegyelem értékes kincseit rejtí magában.

⁴ FERENC PÁPA: *Katekézis*, Szent Péter tér, 2015. június 10.

Célszerű időt hagyni arra, hogy mindenki újból elolvashassa a katekézist, és elidőzzön azon, ami leginkább megérinti a szívét.

* * *

Gondoljuk át kettesben vagy családi körben

- Mondjunk példaként néhány helyzetet, amikor megtanulhatjuk mondani családjunkban: Szabad? Köszönöm! Bocsánat!
- Mikor kértem ma engedélyt?
- Mikor mondtam ma köszönetet?
- Mikor kértem ma elnézést?

Gondoljuk át közösségünkben

- Ki tudjuk-e modani közösségünkben, egymás közötti kapcsolatainkban azt, hogy „szabad?”, „köszönöm”, „bocsánat”?

További elmélkedésre

Ferenc pápa: A családi élet alapszavai: Megengeded? Köszönöm! Bocsáss meg! (Magyar Kurír, 2015. május 13.)

Ferenc pápa: Ismét megbecsülést kell szereznünk a házasságnak és a családnak (Magyar Kurír, 2015. április 22.)

Ferenc pápa: A betegség időszakában sem hagyhatjuk magukra a családokat! (Magyar Kurír, 2015. június 10.)

Családi szeretet: hivatás és az életszentség útja

Mennyei, Szent Atyánk, itt állunk előtted,
hogy dicsérjünk téged és hálát adjunk neked
a család nagy ajándékáért.

Imádkozunk hozzád
a házasság szentségében megszentelt családokért,
hogy mindennap újra felfedezzék a kapott kegyelmet,
és mint kicsiny családegyházak
tanúságot tudjanak tenni jelenlétükről
és Krisztusnak az Egyház iránti szeretetéről.

Imádkozunk hozzád azokért a családokért,
amelyek nehézségeken, szenvedésen, betegségen
vagy csak általa ismert megpróbáltatásokon mennek keresztül:
támogasd őket,
és add, hogy felismerjék a megszentelődésnek azt az útját,
amelyre hívod őket,
hogy megtapasztalhassák végtelen irgalmadat,
és új utakat találjanak a szeretetben való növekedésre.

Imádkozunk hozzád a gyermekekért és a fiatalokért,
hogy találkozhassanak veled,
és örömmel válasszák azt a hivatást, amelyet kigondoltál számukra;
imádkozunk hozzád a szülőkért és a nagyszülőkért,
hogy tudatában legyenek annak,
hogy ők a te atyai és anyai szeretetednek a jelei
a gyermekeiről való gondoskodásban,
akiket testben és lélekben rájuk bízol;
és imádkozunk hozzád a testvériség megtapasztalásáért,
melyet a család a világnak ajándékozhat.

Add, Urunk, hogy minden család meg tudja élni
életszentségre szóló hivatását az Egyházban,
főszerepet vállalva az evangelizációban,
az élet és a béke szolgálatában,
közösségben a papokkal és minden életállapottal.

Áldd meg a családok világtalálkozóját! Ámen.

*A Családok X. Világtalálkozójának hivatalos imája
Róma, 2022. június 22-26.*

